

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Jesus Christus est Pater noster & Frater noster. Maximus honor,
quem recipimus è divina ipsius cognatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

qui reliquerint omnia ad complectendam ipsius sequelam, ut promittat illis centuplum etiam in vita presentis; id est, quod qui reliquerit omnia pro ipso solo, ipse solus sit ipsis futurus omnia: sed hoc erit centuplum, id est, modo tam lucroso ac utili, ut centies superaturum sit omnia, quæcunque reliquerint.

Non sufficit dixisse hæc in communi: sed oportet speciatim horum facere demonstratio-

nem luculentam ac palpabilem. Nihil mihi tam congruum videtur ad attrahendum omnes animas ad Jesum Christum; nihil mihi ita videtur efficax ad inferendum amorem ipsius cordi; nihil esse potest fortius ad obstringendum illas inseparabiliter ipsius servitio, veluti catenis aureis, quæ tam pretiosæ tamque amabiles sunt, ut illas disrupturæ nunquam sint in æternum.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est Pater noster & frater noster. Maximus honor, quem recipimus è divina ipsius cognatione.

ARTICULUS I.

Parum est, reliquisse cognationem suam, ad sequendum Jesum Christum.

Quid reliquisti, ut sequeris Jesum Christum? reliqui Patrem, Matrem, fratres, sorores, omnem meam cognationem, quæ copiosa erat, & è quâ sperare poteram magna lucra, multa solatia. Non indago, qualem reliqueris Patrem, an fuerit admodum nobilis, vel abjectæ conditionis; an ardenti vel languido profecutus te fuerit amore; an reliquisset te pauperem, vel pinguem tibi servasset hæreditatem. Nullâ refert, suppono ipsum fuisse nobilissimum omnium Patrum, fuisse Principem, Monarcham; suppono ipsum fuisse ditissimum omnium in mundo, optimum, amabilissimum, perfectissimum genitorum omni-

um, qui fuerunt unquam in terris; vel suppono, ipsum habuisse conditiones omninò contrarias. Haud interest; sufficit, te reliquisse ipsum, ut sequeris Jesum Christum; sufficit, voluisse te amore ipsius solius te privare Patre & Matre, & totâ cognatione tua. Equum est, ut ipse solus sit tibi hæc omnia, utque ipse tibi det centuplum, id est, tibi reddat centies plura, quàm reliqueris pro ipso: is namque hoc promittit, & fidelis est in promissis suis.

O quàm longè alio locupletaris ex hoc cognationis genere, incomparabiliter nobilioris, amplioris, ditioris, potentioris amabilioris, quod illicò oblivisci te

Nnnnn

faciet

Felicitas
magna Atha-
nais.

faciet populum tuum & domum Patris tui, quodque accumulabit te honore, gaudio, felicitate, si tuam æstimare nôris beatitudinem. Athanais, tu non eras nisi filia simplicis Philosophi, persecutione oppressa à fratribus tuis, exspoliata abs illis hæreditate tuâ, quando accedebas prostratum te ad pedes Imperatoris Theodosii, postulatura ab eo justitiam. Quam auspicatus hic tibi casus, dum è statu tam misero sublata es ad solium imperii jurantis universo mundo! Cor tuum, quod capere non poterat omnem hanc felicitatis tuæ abundantiam, an meminerat adhuc domûs Patris tui, vel disceptationis cum fratribus tuis!

Quàm gloriosam cognationem acquiramus, quando sumus Jesu Christi.

Sed ecce hic longè aliam felicitatis sortem, gloriam longè splendidior pro te, qui reliquisti Patrem & Matrem, & totam cognationem tuam, ut sequerere Christum Jesum. Habebis pro Patre, Deum Patrem Omnipotentem, summum entium omnium Monarcham, eris verè ipse filius: habebis pro fratre tuo Primogenitum Filium unicum Patris æterni, cujus eris filius cum ipso, & nuncupabit is te fratrem suum. Omnes sancti, qui regnant in cœlo, quique æternitatis sunt reges, verè sunt fratres tui; & omnes Sanctæ, quæ regnant cum ipsis velut Imperatrices in regno Dei, verè & propriæ sunt sorores

tuæ; & ex his omnibus tua componitur cognatio; dico, vera cognatio, quæ magis conjuncta est tibi, quàm fratres tui, quàm sorores tuæ secundum naturam; siquidem tota conjunctio, quam ipsi habent tecum, non fundatur nisi in sanguine naturali, qui non est quid magni; sed nobilis hæc & magna cognatio, quam acquiris, fundatur in sanguine adorando Filii Dei, qui infinitâ ratione nobilior est, quique absque comparatione fortiolem constituit conjunctionem. Et pro culmine felicitatis tuæ & honoris tui, omnes beati Angeli sunt affines & intimi amici tui, eòquod conjuncti sint tibi eadem charitate sanctâ, quâ æternaliter junguntur Deo & omnibus Sanctis. Et ecce tibi statum, in quo versaris.

Impossibile foret, videre animam unico intuitu omnes has excellentias, quin tota maneret attonita, tota hebes & stupida, tota offusa & oppressa à splendoribus hujus Majestatis. Itane, Pater æternus, Pater meus? Itane, Filius ipse Unigenitus, frater meus? Itane, omnes Sancti, tot millionum milliones Sanctorum, omnes fratres mei? Et totidem millionum milliones Sanctarum; Ecce omnes sorores meæ, resurgentes gloriâ! Et innumeræ Legiones beatorum Angelorum? Ecce hi omnes affines

Consideratio
circa gloriosam cognationem Christiani.

fines

fines & amici mei. Et tota hæc ingens felicitas mihi oritur ex eo, quod fruar honore, ut sim Jesu Christi. Obmutescimus, & animus absorbetur vastâ hæc excellentiarum amplitudine, quam capere non potest. O si magnas has & admirabiles veritates vel leviter tantum caperemus, si crederemus illas firmiter, si verè persuasas haberemus illas animo, quid evaderet anima Christiana, quidve esset ipsa?

Sed perpaucos videre est Christianos, qui cordi habeant nobilitatem divinæ suæ natiuitatis ad vitam Christianam, quique æstimant veram hanc gloriam, quam æstimare deberent, aspiciendo se honoratos cognatione tam nobili, tam amplâ, tamque splendida, tantam evibrante Majestatem, quorum si aliqui inveniendi forent, circumferentes æstimationem hanc verè insculptam animo, nescio ubi quærere deberem illos. Eheu! de hoc ne quidem ulla admittitur in mente cogitatio; innumeri sunt, qui nunquam id ponderârunt, quique totâ vitâ suâ nec minimam fecerunt desuper reflexionem; si fortuitus quandoque hæc super re incidat sermo, audies plerumque omnes mundi affectas, veluti totidem cæcos musitare & oscitanter dicere: Spiritua- lia hæc sunt, mystica sunt; jux-

ta opinionem suam dicere volentes, nihil ea esse, nisi puram imaginationem.

O ignorantia! ô deploranda stupiditas! Omnia, quæ sunt mundi, cuncta corporalia, sensibilia, materialia, naturalia, non sunt nisi puræ imaginationes respectu magnarum harum veritatum; cognatio vestra naturalis non est nisi chimæra, in comparationem adducta cum hac spirituali: illa namque, quam cernis oculis tuis corporeis, cuique tantam firmitatem affingis, evanescit in morem umbræ, & non perdurat nisi per pauca vitæ præsentis momenta, & altera æterna est, duratura tam diu, quam diu Deus. Non est verum longo tempore, te habere hic in terris patrem, matrem, fratres, sorores, cognationem; & cujuscunque nobilitaris aut splendoris habere illam possis; paucos intra annos reducuntur hæc omnia in nihilum. Sed verum est in æternum, quod Deus sit Pater tuus, quod Jesus Christus natu major sit frater tuus, quod omnes Sancti, omnesque Sanctæ sint fratres tui & sorores tuæ, quodque simul permansuri sitis in fortunatissimâ hæc familiâ in omnem æternitatem, nunquam amplius ab invicem separandi. Non est igitur cognatio hæc imaginatio; sed illa vitæ præsentis nonnisi imaginatio est,

Nnnnn 2 & vel-

& velut somnium noctis, quod præterit.

Quomodo
verum sit,
Jesum Chris-
tum esse ve-
rum Patrem
nostrum.

Tolerandum adhuc foret. in infideli vel Atheo, si non cognosceret alium Patrem, quam illum, à quo accepit corpus hoc carneum, quod circumfert, quòdque parum ab simile est corpori bestiarum; nec alios cognatos aut propinquos, nisi illos, quos oculis suis intuetur corporeis. Sed in te, qui Christianus es, quàm ratione hoc sit tolerandum? An ignoras, quòd, postquam natus es e sinu matris tuæ naturalis, velut abortus naturæ per peccatum depravatæ, circumferens mortem in anima tua per peccatum originale, secundâ vice sis natus per sanctum Baptismum? quam vitam recepisti per secundam hanc Nativitatem? Nonnè hæc est vita divina? Nonnè natus es verus filius Dei, & natus ex Deo, sicut loquitur Sacra Scriptura: *Sed ex Deo nati sunt.* Et ille, qui dedit tibi veram hanc vitam, & nativitatem hanc tam nobilem, nonnè verè est pater tuus! Estnè hæc imaginatio? Nonnè reipsâ accipit vitam divinam, quæ tibi datur per gratiam sanctificantem & per quam evadis filius Dei, tibi que acquiris tam legitimum jus ad possessionem bonorum Patris tui cœlestis, ut si moriaris in instanti post Baptismum, nemo dubitet, quin adeas quantocyùs possessionem regni

Joan. I.

cœlorum? Verissimum igitur est, quòd sis natus filius Dei, quòdque Deus verus sit Pater tuus. Dicendum igitur non est, paternitatem hanc, & filiationem hanc spirituales esse & mysticam, intelligendo, juxta mentem ignorantis vulgi, eam esse nonnisi puram imaginationem; infinitâ enim ratione magis verum est, Deum esse Patrem tuum, tēque esse filium Dei, quàm verum sit, Patrem tuum naturalem esse Patrem tuum, tēque esse filium ipsius: Siquidem in instanti, quo moreris, non est amplius Pater tuus, & tu amplius non es ipsius filius; sed in æternum Deus est Pater tuus, & tu verus es ipsius filius, possidens bona ipsius in æternum.

Verum quidem est, te natum non esse filium Dei, ex propria substantiâ Dei, sicut Filius ipsius Unigenitus, qui est in sinu ejus, quemque producit ab æterno, communicando ipsi totam substantiam suam divinam; sed nēque es Filius Dei per simplicem quamdam denominationem externam. Vide te, exclamat dilectus Domini nostri discipulus, totus abreptus gaudio & admiratione ex aspectu nimix bonitatis Dei erga nos: *Videte, qualem charitatem dedit nobis Pater, ut Filii Dei nominemur & simus.* Ne credatis, nos non esse filios ipsius adoptivos, nisi per sim-

Nos non nascimur ex substantiâ Dei,

I. Joan. 3.

simplicem denominationem extrinsecam, eâ ratione, quâ aliquis homo adoptat quemquam in suum filium, quod non consistit, nisi in quibusdam verbis, quæ profert, vel in quibusdam lineis, quas scribit, quæ nihil addunt personæ, quam adoptat, unde vel melior fiat, vel deterior.

Sed quando Deus nos suos nasci facit filios, id facit, effundendô è sinu suo quasi usque in essentiam animæ nostræ gratiam sanctificantem, quæ est ens quoddam positivum, & qualitas tam divina, ut in instanti totum mutet statum & conditionem animæ nostræ. Ipsa hanc elevat in dignitate super universam naturam, illa transformat ipsam, & ratione quâdam reddit divinam, transportando eam à vilitate suâ naturali usque in sinum Dei. Ipsa, unico verbo, hanc facit tam similem Deo, ut, qui videret ipsam in mirificâ hâc pulchritudine, quam recipit à gratiâ se sanctificante, seque faciente filium Dei, haberetur ab eo pro ipso Deo. Declaratio sancti Thomæ, ut aliquam nobis ostendat magnæ hujus veritatis idæam, est admirabilis. Vides, dicit, ferrum accensum in fornace, & caperes id pro igne ipso, qui non vidisset ferrum & ignem separata ab invicem, non crederet unquam, ipsa duas esse res, tam sunt inter se unita. Sic, cum anima tota sit

reddita divina per gratiam sanctificantem, diceretur, illam esse ipsum Deum; & hâc ratione nos suos nasci facit filios. Non igitur hoc fit per simplicem adoptionem externam & sterilem, quæ nil collocat in persona, quæ adoptatur.

Est hoc nimis parum adhuc ad demonstrandum nobis magnitudinem felicitatis nostræ, nobisque persuadendum, quod verum sit, nos nasci filios Dei. Audi Sacram Scripturam loquentem de hoc verbis inusitatis, quæ non nisi Spiritus Sanctus potuit invenire: *Semen Dei in eo 1. Joan. 3. manet.* Dicit, quod semen Dei maneat in filiis Dei. Semen frumenti producit frumentum, semen arborum producit arbores, semen hominis producit hominem; & quid ergo producere potest semen Dei, nisi Deum?

Non advertis differentiam tam manifestam inter filios Dei & reliqua entia, in hoc, quod concernit ipsorum nativitatem? Quando Deus producit omnes alias creaturas, nihil sui ipsius collocat in ipsas; non nisi loquitur, & omnia sunt facta: *Ipsè dixit, & facta sunt.* Verum ut nasci faciat filios suos, divinum suum immittit ipsis semen, quod est gratia sanctificans. Verum est, hanc gratiam non esse propriam ipsius substantiam divinam; & tamen aliquid ex ipso; aliâs sanctus

Nnnnn 3 tus

Quam gloriosum sit nobis esse filios Dei per ipsius gratiam.

Joan. 3. v. 9. Christianus est filius Dei, productus è femine Dei.

Psal. 14.

2. Pet. 1.
v. 4.

tus Petrus non diceret, quòd per illam *efficiamur divina consortes natura.* Videtur ipsa esse aliquid plus, quàm simplex creatura: unde enim venit hæc gratia sanctificans! éstne extracta è nihilo, sicut cætera entia creata? Non; trahit ipsa originem suam à divinitate & sanctâ Humanitate Jesu Christi simul unitis, & conferentibus utrisque suum ad producendum magnum hoc opus ambarum; siquidem nec divinitas sola, nec humanitas sola efficere id posset; sed est fructus ambarum naturarum simul unitarum, Divinæ & Humanæ, componentium Deum - Hominem & Hominem - Deum; & hunc Hominem - Deum totum contritum tormentis, totum perforatum plagis, & denique maximâ compressum & oppressum violentiâ sub torculari Crucis. Ecce pretiosum liquorem, quem nobis exprimit ex toto seipso, gratiam sanctificantem, quæ est velut quinta essentia Divinitatis annihilatæ in humanitate, & humanitatis absorptæ in Divinitate. Ecce quid sanctus Joannes nuncupet semen Dei; & hoc est, quod producit & nasci facit omnes filios Dei.

Vides, quòd in vanum non sit, esse te filium Dei? Vides, genuit nos in Patrem tuum divinum, non genuisse te absque dolore, sed mortuum esse ex doloribus par-

Jesus Christus
genuit nos in
Cruce cum
dolore.

tus sui? Vides, eodem tempore, quo es filius Dei, esse te etiam filium Crucis, & amare debere filium Patrem suum, & Matrem suam? Vides, perdere debuisse Deum - Hominem vitam suam humanam, ut daret tibi vitam suam divinam? Vides, ad extollendum te ad hoc culmen gloriæ, ut verè esses filius Dei & æternus hæres regnorum ejus, ipsum se demisisse usque ad profundam tui nihili abyssum? Si capere non potes sublimitatem dignitatis tuæ, dum dicitur tibi, esse te verè filium Dei: aspice profundam veri Filii Dei annihilationem, in quam demisit se ex amore tui, & considera, quid talis humiliationis excessus in Majestate infinitâ potuerit producere.

Audi discursum egregium, quem hæc super re fecit Doctorum sublimissimus tractatu secundo in Joannem. *Noli ergò s, Augustinus mirari, ò homo, quia efficeris filius per tract. 2. in gratiam, quia nasceris ex Deo secundum Verbum ejus. Prius ipsum Verbum voluit nasci ex homine, ut tu securus nascereris ex Deo, & diceres tibi: Non sine causâ Deus nasci ex homine voluit, nisi quia alicujus momenti me existimavit, ut immortaliter me faceret, & pro me mortaliter nasceretur. Idèd cum dixisset: ex Deo nati sunt; quasi ne miraremur, & exhorreremus tantam gratiam, & nobis incredibile videretur, quia homines ex Deo*

Deo

Jesu
tam
nost
quæ
nost

Deo nati sunt: quasi securum te faciens ait: Et VERBUM Caro factum est, & habitavit in nobis. Quid ergo miraris, quia homines ex Deo nascuntur? Attende ipsum Deum natum ex hominibus. Videmus quòd in Evangelio JESUS Christus ubique nominari velit filius hominis, quòdque singulari curâ nos instruat, ut intueamur nos velut filios Dei, in eximiâ illâ oratione, quam ipsemet nos edocuit. Quando oratis, dicite: Pater noster, qui es in cælis; Et alibi majorem adhuc nobis addit animum, & nos Deos appellat, scilicet per participationem, & filios magni Dei, citatque expressè illa psalmi octogesimali primi verba: Nonne scriptum est in lege vestrà: Ego dixi, Dii estis.

Joan. 10.

Ecce igitur originem felicitatis tuæ: Tu verè es filius Dei, & Deus est Pater tuus cœlestis, quando adoptatus es per gratiam sanctificantem, dubitare de eo non potes. Habes ergò cognationem realem & proximam cum tribus Personis adorandæ Trinitatis, JESUS Christus ergò, qui est Pater tuus secundum Divinitatem suam, est etiam frater tuus secundum Humanitatem suam. Sanctus Paulus vocat ipsum fratrem tuum natu majorem: Primogenitus in multis fratribus; non solummodo, quia ipse est homo, sicut tu, & primus ac præcipuus hominum, ex cujus

Rom. 8.

amore facere Deus voluit ceteros; sed etiam, quia ipse adoptatus est filius Dei, sicut tu, quamvis ratione infinito modo nobiliori, quàm tu. Vide, quid dictum sit supra in Consultatione Decimâ octavâ, articulo primo; & ipsemet nos hoc insignit honore, ut incessanter nos nuncupet fratres suos in Evangelio. Et quia omnes ii, qui filii sunt ejusdem Patris, verè sunt fratres, sequitur ex hoc, omnes Sanctos esse fratres tuos, omnesque Sanctas esse sorores tuas, eòquòd cuncti & cunctæ nascantur ex Deo per gratiam sanctificantem sicuti tu.

O Deus! quàm admiranda cognatio! quàm est nobilis! quàm est ampla! & quantâ te insignit gloriâ, quæ omnem mundi transcendit gloriam! Quid sentit, quando hoc perpendit, cor tuum? Videmus, nil ita animare cor alicujus filii, quàm quando prodiisse se videt ex illustrissima prosapia, quando coronatos recenset vertices inter majores suos, quando circumseptum se videt cognatione numerosissimâ, quæ non nisi constet è Principibus & Magnatibus; nil ruminatur ipse mente suâ, nisi consilia magna, nil sperat, ad nil aspirat, nisi ad grandia, nisi ad ardua; mori mallet, quàm se demittere ad moliendum, quid vile, ad amplectendum, quod

gustinus
2. insuadeat
quòd
sit ve-
as Dei,
Dei ve-
tus est
homi-JESUS Christus
tam verè est
noster frater,
quàm verè est
noster Pater.

Ignavia Christi-
fiani dege-
nerantis à no-
bilitate cog-
nationis suæ.

quod plebem amplecti videt
abjectam. Ah! Christiane, ubi
est cor tuum? Non consideras
prosapiam tuam infinitâ ratione
illustriorem esse prosapia ipsius,
cognitionem tuam nobiliorem,
& modis omnibus absque com-
paratione ampliorem? siqui-
dem quærat ipse majores suos,
inveniet ipsos in pulvere, aspi-
ciet aliquod fragmentum mar-
moris, quo tegantur ossa ipso-
rum, statuam aliquam ploran-
tem, lacrymas quasdam siccas
& duras tumulis ipsorum insculp-
tas, omnia hic funesta sunt, de-
specta & abjecta. Verùm intue-
re gloriam propinquorum tuo-
rum, qui exponuntur in aris,
pretiosas Sanctorum & Sancta-
rum reliquias, quæ conservantur
in Lipsano thecis argenteis & au-
reis, pretiosisque lapidibus exor-
natis; adolentur ipsis thura, ip-
sorumque incessanter in Panc-
gyricis renovatur memoria. Ec-
cè fratres tuos & sorores tuas;
& animam habeas tam ignavam
& vecordem, cùm tali prognat-
us sis familiâ, ut non aspires, si-
cut ipsi & ipsæ, ad coronas per-
petuas? Et non te pudeat vitam
ducere carnalem ac animaleam,
quæ accenseat te gregibus bes-
tiarum?

Sed perpende tecum & agnosce,
cui debeas filiationem tuam

divinam & cognationem tuam
adeò illustrem. Nonnè Jesu
Christo soli? Nonnisi, qui ipsius
sunt, fruuntur magnâ hæc felici-
tate. Omnes infideles nullam hæc
habent, nec obtinent partem:
ô quam sunt miseri, quòd igno-
rent Jesum Christum, quòd non
sequantur ipsum, quòd non uni-
cè ipsius se devoteant servitio!
si cognoscerent inæstimabilem,
quam possidemus, felicitatem,
non esset inter eos, qui esse non
mallet Christianorum novissi-
mus in totâ Ecclesia, quam possi-
dere solus omnes omnium Re-
gum terræ coronas, exspoliatus
permanendo gloria, quâ liceat
ipsi esse Jesu Christi.

Veni modò, & interroga Jesum
Christum: Domine, reliquimus
omnia, ut sequeremur te; Reli-
qui Patrem meum, & Matrem
meam, & omnem cognationem
meam, ut devoverem me tibi;
quid ergò mihi dabis proemii?
Nonnè responderet tibi: Fili mi,
vide quid acceperis à me; & per
me, quem alium Patrem, quam-
ve aliam cognationem; & fate-
beris, te non solum recepisse cen-
tuplum, sed millionum millio-
nes centupli. Nihilominus hæc
nondum omnia sunt, attende,
quæ consequantur ex hoc,
& hæc sunt mirabi-
lia.

Debemus
omnem nos-
tram felicitatem
Jesu
Christo.

ARGU-